

nuant escales avall arribaren al menjador. Una vegada allí, -obviant la meua presència-, de les inesgotables caixes que portaven darrera les impressionants motos van extraure els paquets perfectament nominats i, com per art d'encantament, sortiren pel mateix lloc que havien entrat deixant rere seu musicalitats d'encant. No em pregunteu com i de quina manera vaig, tornar al llit. Sols recordo que el radio-rellotge em despertà a l'hora convinguda. No plovia. El cel estava serè. Com cada dia de festa, ignorants del que ens esperava al menjador, ens quedarem una estona més al llit. En baixar al menjador, oh Déu! Quina sorpresa! El somni s'havia fet realitat. Els Reis havien passat i a la casa hi flotaven fantasia, pau i lligams que van molt més enllà de la família i l'amistat.

A mig matí, nerviosament sonà el timbre. Era el Guifré que, sense quasi ni dir bon dia, com una exhalació es plantà al menjador i davant d'aquell paquet més gran que ell exclamà: Oh, que gran! És per a mi! I amb uns ulls que li brillaven com fars i amb el cor bategant-li descompassadament, les menudes mans estriparen el paper que, altres mans més madures que les seves tan amorosament embolicaren.

Una altra guitarra! Exclamà.

I és que els Reis en un altra casa li havien deixat una guitarra clàssica perquè aprengué a tocar-la a l'aula de música. Mes aquella era elèctrica i a més portava un micro. No hi havia prou mans ni prou ulls per llegir les instruccions. Calia posar-li les piles, tensar les cordes i fer-la sonar. I tant que va sonar! Posant el peu dret sobre un tamboret, tot polsant les cordes els hi arrancà els primers acords i amb estil Elvis Presley, apropant-se al micro cantà: *Tot el camp és un clam...*

Sense obviar els euros de xocolata i demés llaminadures com un veritable cantant de Rok

seguí demostrant-nos les seves dots de 'roquero'. No hi ha cap dubte. Serà cantant.

Tots quedarem bocabadats en veure com a la seva tendra edat es sabia, i sense desafinar, l'himne del Barça. Als Reis no se'ls ha d'explicar res. Saben, més bé que nosaltres, on i quines joguines han de deixar per a cada infant. No en tinc cap dubte: aquesta dualitat de guitarres pot molt ben ser premonitòria. Qui ho sap? El temps ho dirà.

Cada vegada que prop meu passa una Harley Davidson em recordo del somni de la nit de Reis. Somni que em fa pensar que a la gent gran, de tot el món, vulguem o no, any rere any, els Reis porten per a tothom: or, encens i mirra. I si bé als nostres nens i nenes els deixen, a mans plenes, de tot, per què son tan gasius amb tants i tants milions d'infants de la resta del món?

# CREACIÓ

## Petxina

Jorgina Busquets

Massa tardes que es van fondre en l'ombra d'aquella sola.

Sobre la sorra humida, una petxina encastada a la platja.

El mar abraonant-se inexorable sobre la costa.

Una figura se m'apropa.

Set.

Por.

Fred.

Escric a l'aire mots esteris.

El desconegut ve cap a mi.

Mentre s'acosta

és la paret on hi projecto les diapositives dels meus somnis.

Passa de llarg.

Airejar les crostes del passat.

I treure'ls la sal.

Vent.

I jo també sóc petxina encastada a la platja.